

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 348/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Zelenákom, Advokátska kancelária, Letná 47, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 358/2010, pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 Nc 219/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2014 doručená sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 358/2010, pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 Nc 219/2000 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „*bývalému Okresnému súdu Pezinok*“ doručil svoj návrh na náhradu škody, kde bol zaregistrovaný a „*vedený pod sp. zn. 15 Nc 219/2000 a následne zapísaný do registra C pod spisovou značkou 9 C 358/2010 po tom, čo spis bol odovzdaný Okresným súdom Bratislava III novozriadenému Okresnému súdu v Pezinku, v zmysle inštrukcie MS SR č. 12460/2007, zo dňa 6. 12. 2007*“.

Sťažovateľ uvádza „*dodnes vo veci, ako takej, podľa vedomostí sťažovateľa, nie je právoplatne rozhodnuté*“, preto sa sťažovateľ domnieva, že dochádza k porušovaniu jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Z príloh sťažností je zrejmé, že v napadnutom konaní okresný súd vydal uznesenie sp. zn. 9 C 358/2010 z 1. júna 2011, ktorým návrh sťažovateľa odmietol, pretože sťažovateľ na výzvu súdu nedostatky svojho podania neodstránil. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 11 Co 109/2011 z 15. decembra 2011 tak, že prvým výrokom uznesenie okresného súdu (ktorým odmietol návrh sťažovateľa) zrušil a druhým výrokom odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Nc 219/2000 z 28. decembra 2002 (ktorým zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia) odmietol.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 26. augusta 2000 domáhal nariadenia predbežného opatrenia (zloženia peňažnej čiastky do úschovy súdu na úhradu škody spôsobenej nevydaním pozemku v reštitúcii). Okresný súd vec zaregistroval pod sp. zn. 15 Nc 219/2000. V rámci uvedeného konania okresný súd návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol uznesením z 28. decembra 2002. Vec pôvodne vedená pod sp. zn. 15 Nc 219/2000 v rámci reorganizácie súdnictva následne dostala novú spisovú značku, a to sp. zn. 9 C 358/2010.

Okresný súd uznesením vo veci samej (sp. zn. 9 C 358/2010 z 1. júna 2011) návrh sťažovateľa z už uvedených dôvodov odmietol.

Sťažovateľ sa domnieva, že uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 109/2011 z 15. decembra 2011, ktorým zrušil výrok okresného súdu o odmietnutí návrhu, sa vec vrátila späť do štádia konania na súde prvého stupňa a vzhľadom na skutočnosť, že od toho času bol okresný súd vo veci nečinný, je sťažovateľ toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu jeho označených práv.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo I. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v článku 48 odsek 2/ Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 odsek 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní č. 9 C 358/2010 pôvodne vedenom pod č. k. 15 Nc 219/2000/, napadnutom žalobou zo dňa 26. 08. 2000, doručenou bývalému Okresnému súdu Pezinok porušené bolo. I. P. priznáva finančné zadostučinenie 12.000 eur /slovom: Dvanásť tisíc eur/, ktoré mu Okresný súd Bratislava III a Okresný súd Pezinok je povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. I. P. priznáva úhradu trov konania vo výške 337,68 eur, ktorú sumu Okresný súd Bratislava III a Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť na účet advokáta JUDr. Vladimíra Zeleňáka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z dvoch úkonov á 134,00 eur, t. j. 268,00 eur + 20% DPH z 268,00 eur, t. j. 53,60 eur + 2 x režijný paušál á 8,04, t. j. 16,08 eur, t. j. celkom 337,68 eur.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práva postupom okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s výrokom uznesenia krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o odmietnutí návrhu.

Ústavný súd po zistení relevantných okolností prípadu konštatuje, že námietky sťažovateľa sú nedôvodné. Evidentne zo strany sťažovateľa došlo k nepochopeniu procesného rozhodnutia krajského súdu, ktorým síce zrušil rozhodnutie okresného súdu vo veci samej, konkrétne uznesenie o odmietnutí návrhu sťažovateľa, ale z dôvodov uvedených v uznesení krajského súdu vyplýva, že ho bolo potrebné zrušiť, pretože podanie sťažovateľa ktorým inicioval konanie samotné, hodnotiac ho podľa svojho obsahu, nespĺňalo ani len náležitosti návrhu na začatie konania, a preto nebolo návrhom na začatie konania. Krajský súd preto uznesenie okresného súdu o odmietnutí návrhu zrušil, pretože

bolo namieste aplikovať procesný postup podľa § 43 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a na podanie sťažovateľa neprihliadať bez potreby vydania uznesenia o odmietnutí podania, pretože len podanie, ktoré má náležitosti návrhu na začatie konania, možno uznesením odmietnuť.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k prieťahom zo strany okresného súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže napadnuté konanie bolo už právoplatne skončené 17. januára 2012.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014